
*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,
i els farà viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*

*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l’Arquebisbat

**Núm. 3
Març de 2018**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

3

Tarragona, març de 2018
3a època. Núm. 527

Secció oficial

Arquebisbe

Carta pasqual de felicitació als sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona que són a les missions.....	83
Homilia del diumenge V-B del temps ordinari, a la catedral, en la Jornada de la vida consagrada.....	84
<i>Als Quatre Vents</i>	
697. Una vida per a Déu.....	86
698. Depenen de nosaltres	87
699. Les sorpreses de Déu	88
700. La classe de religió a l'escola.....	89
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de febrer	90

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments de febrer.....	92
----------------------------	----

Vicariat general

Carta del Vicariat general informant del tancament de la llibreria de l'Ar- quebisbat.....	92
---	----

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Quaresma 2018.....	94
Missatge per a la 33a Jornada Mundial de la Joventut de 2018 a celebrar el diumenge de Rams, el 25 de març de 2018.....	97

Audiències generals del dimecres «La Santa Missa»

9. Litúrgia de la Paraula: II. Evangeli i homília.....	102
10. Litúrgia de la Paraula: III. Credo i pregària universal	104
11. Litúrgia eucarística: I. Presentació dels dons.....	106
12. Litúrgia eucarística: II. Pregària eucarística.....	108

Santa Seu : Congregació per al Culte diví i la Disciplina dels Sacraments

Documentació amb l'aprovació de la versió espanyola del Prefaci i la Benedicció solemne, de la solemnitat de sant Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, màrtirs	110
---	-----

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 225 i nota adjunta	113
--	-----

Defuncions

Mn. Josep Maria Boqué i Dalmau, pvre.....	116
---	-----

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA PASQUAL

de felicitació als sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona que són a les missions

Missioners i missioneres molt estimats en Crist ressuscitat,

Encara que estem en temps de Quaresma, us escric aquestes ratlles amb el goig i l'alegria pasqual, perquè us vull felicitar com cada any per les festes de Pasqua. En la vetlla pasqual ens felicitem mútuament i direm un cop més: «Jesús ha ressuscitat! Ha ressuscitat verament! Al·leluia!»

Us comunico que el proper 22 d'abril, quart diumenge de Pasqua i diumenge del Bon Pastor, ordenaré si Déu vol de diaca el seminarista Antonio Rodríguez, que està acabant la teologia. L'ordenació serà a la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell, on l'Antonio fa la tasca pastoral els caps de setmana. Us demano que pregueu per ell, perquè sigui un bon diaca i més endavant un bon prevere.

Un altra notícia que voldria compartir amb vosaltres és que tenim a Tarragona, com segurament ja sabeu, una casa per a mares que no volen avortar i no tenen els mitjans i els ajuts necessaris, la Llar Natalis. La casa és dins el gran edifici que havia estat el convent de les religioses Oblates. Té nou habitacions i en aquest moment ja han nascut quatre nens i hi viuen sis dones que han tingut el fill o l'estan esperant, una d'elles va arribar a Espanya amb pastera. Encara que aquesta casa ja estava preparada el curs passat, fins aquest any no hi ha començat a haver moviment, i ha pogut ser gràcies a la Delegació diocesana de pastoral familiar, amb Mn. Josep Masdéu al capdavant, la treballadora social en col·laboració amb Càritas Diocesana, i la comunitat religiosa de l'Institut del Verb Encarnat, les Servidores del Senyor i de la Verge de Matarà, que tenen cura d'aquesta Llar.

Aquest edifici que van ocupar les Oblates durant tants anys s'està convertint en referent per a l'atenció de la pastoral familiar. Allí hi fem ara els cursos prematrimonials, hi ha el Projecte Raquel per a l'atenció a persones, especialment dones, que han avortat i se'ls ajuda a superar els traumes; és a punt de començar un projecte per a mares amb nens petits, perquè puguin passar allí unes hores i aprenguin a cuidar els fills a la vegada que se'ls pot donar també formació humana i cristiana. Estem il·lusionats amb aquests projectes i us demano una pregària.

Continuem treballant amb esperança, preparant també l'Aplec de l'Esperit per als joves. Aquest any és farà a Tortosa els dies 19 i 20 d'abril, vigília i solemnitat de Pentecosta. El lema és: «Crist és la Vida», recordant la frase que hi ha a Tortosa a la

paret per on passa el riu Ebre: «El riu és vida.» Per a nosaltres, cristians, és el Crist qui ens dona la Vida.

Un any més us demano que pregueu per les meves intencions. Que el Senyor us beneixi i us guardi. Que passeu una bona Pasqua de Resurrecció. Amb tot el meu afecte rebeu la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

HOMILIA

de 4 de febrer de 2018 (diumenge V-B del temps ordinari), a la catedral, en la Jornada de la vida consagrada

Benvolgut Capítol de la Catedral, P. Pere Cardona, delegat diocesà per a la vida consagrada. Preveres concelebrants, diaques. Germans i germanes en el Senyor,

El passat 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor al temple, vaui celebrar cadascun de vosaltres a les vostres comunitats la festa de la vostra consagració al Senyor. Avui ho fem tots plegats al voltant de l'altar de l'església catedral, i després renovareu la vostra consagració. Per a mi és una gran alegria trobar-me amb vosaltres aquest dia en què en tota l'Església celebrem la Jornada anual de la Vida Consagrada.

Us saludo amb molt d'afecte a cadascun de vosaltres, religiosos i religioses que treballem a l'arquebisbat de Tarragona. Desitjo que avui sigui un dia d'acció de gràcies i que aquesta celebració us serveixi a cada un de vosaltres com un veritable estímul de fe i caritat, en el compliment del feliç compromís de la vostra consagració.

Avui, contemplem Jesús a Cafarnaüm, el centre del seu ministeri, i més en concret a casa de Simó Pere: «Sortint de la sinagoga, se n'anà [...] a casa de Simó i Andreu» (Mc 1,29). Allí hi trobà la seva família, la d'aquells que escolten la Paraula i la compleixen (cf. Lc 8,21). La sogra de Pere està malalta al llit i ell, amb un gest que va més enllà de l'anècdota, li dóna la mà, l'aixeca de la seva prostració i la retorna al servei.

S'acosta als pobres-sofrents que li porten i els guareix només allargant la mà. Només amb un breu contacte amb ell, que és font de la vida, queden alliberats, salvats. Tots busquem el Crist, alguns d'una manera volguda i esforçada, d'altres potser sense ser-ne conscients, ja que «el nostre cor està inquiet i no troba repòs fins reposar en ell» (Sant Agustí).

Però, així com nosaltres el busquem ja que necessitem que ens alliberi del mal i del Maligne, ell se'ns acosta per a fer possible allò que mai no podríem aconseguir tot sols. Ell s'ha fet feble per a guanyar-nos a nosaltres febles, «s'ha fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui» (1Co 9,22).

Precisament el lema d'aquesta Jornada mundial de la vida consagrada és: «La vida consagrada, encontre amb l'amor de Déu.»

La vida consagrada és un encontre personal amb Crist, un encontre personal amb l'amor de Jesús que ens salva, i cada vegada que es repeteix aquesta experiència creix la convicció que és el que els altres necessiten. Per això, el lema d'aquesta Jornada que celebrem és nova ocasió d'entrar en la intimitat d'un mateix, per veure què és l'essencial, el més important per a nosaltres, i què ens està distraient l'amor i per tant ens impedeix ser feliços.

L'amor de Déu és fidel sempre, no desil·lusiona, no defrauda. Però la temptació de l'autoreferencialitat egoïsta ens ronda i pretén enganyar-nos per fer-nos trontollar quan Crist, mirant-nos als ulls i estimant-nos, ens demana que el seguim, compartint amb els altres el que tenim i el que som. Aquesta va ser la proposta que el jove ric no va saber acollir, però que sí que van escoltar i van fer seva els Apòstols, la Samaritana, els qui el van seguir pels camins portant la bona notícia de l'amor de Déu i els qui el segueixen avui amb el testimoniatge d'una vida d'especial consagració.

També ara els nostres contemporanis, persones de bona voluntat, estan assedegats de trobar el veritable sentit de l'existència. També avui Crist ens ve a trobar, pels nostres particulars camins de Damasc per fer-nos caure —com nous Saules— de les nostres falses seguretats, dels nostres prejudicis i pecats, per donar-nos la mirada transfigurada que ens canvia la vida. El papa Benet XVI ens recordava una cosa essencial: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Deus caritas est, n. 1).

Tots estem convidats a treballar per «la cultura de l'encontre», que s'inicia amb l'acollida de l'amor de Déu que torna el sentit a la realitat mateixa i ens impulsa a parlar als altres de les meravelles d'aquest amor, ens llança a l'evangelització amb la paraula i les obres que flueixen d'una existència transfigurada.

La cultura de l'encontre ens disposa no sols a donar, sinó també a rebre dels altres, a compartir, conviure, ajudar-nos com una sola família humana, com germans, en les grans necessitats i en les petites coses quotidianes.

Els consagrats són testimonis vius que l'encontre amb Déu és possible en tot lloc i època, que el seu amor arriba a qualsevol racó de la terra i del cor humà, a les perifèries geogràfiques i existencials. La vida consagrada és la resposta de l'encontre personal amb Déu, que es fa enviament i anunci. Aquesta Jornada ha de ser una ocasió per promoure el coneixement i l'estima de la vida consagrada com a forma de vida que assumeix i encarna l'encontre amb l'amor de Déu i amb els germans, manifestat en el lliurament profètic des de cada carisma fundacional.

En aquesta Jornada Mundial de la Vida Consagrada donem gràcies a Déu per totes les persones d'especial consagració, que des de les diverses vocacions i formes de vida i

servei són presència eloqüent de l'amor de Déu en el món. Convidem a tots els fidels cristians a donar gràcies a la Trinitat pel do de la vida consagrada, que sempre és «iniciativa de l'amor de Déu Pare».

I a totes les persones consagrades de la nostra diòcesi, els animo a redescobrir la grandesa del do rebut, expressat en aquesta Jornada com «encontre amb l'amor de Déu», per viure coherentment la seva missió en l'Església i en el món, propiciant l'encontre amb l'amor de Déu u i tri.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

697. UNA VIDA PER A DÉU

4 de febrer de 2018

El pare Agustí Altisent, que va passar més de mitja vida sent monjo de Poblet, es preguntava si l'aïllament en què viuen els religiosos no podia portar l'esperit a tancar-se també en si mateix per falta d'estímul exterior i contactes estimulants del pensament. Però afegia que en el «món», és a dir a Barcelona, Cornellà, Madrid, Salou o la Costa Brava, molta gent viu encallada! I conclouia: «L'aïllament pot atordir, però l'aldarull continuat també.»

Em sembla que el perill de la nostra societat no es troba en les estones o els espais de solitud o de meditació tranquil·la, sinó més aviat en el tràfec sense treva en què vivim, sotmesos a una incessant pluja d'informacions i emocions que ens arriben via televisió, xarxes socials, mòbil de butxaca. Gairebé podríem dir que ens trobem en risc de perdre l'hàbit de pensar.

Aquesta pot ser una causa que floreixin poques vocacions a una vida consagrada. El papa Francesc, fa un any, va assenyalar tres factors que dificulten el lliurament a Déu per complet i la fidelitat perseverant.

El primer factor que no ajuda a mantenir la fidelitat —ha assenyalat— és la tendència que impulsa la provisionalitat, que pot conduir a viure a la carta i a ser esclaus de les modes, alimentant el consumisme, que oblidia la bellesa de la vida senzilla i austera i que provoca un gran buit existencial, amb un fort relativisme, amb valors aliens a l'Evangeli.

En el segon punt el Papa es va referir als reptes que afronta la joventut: «Hi ha joves meravellosos, i no són pocs. Però també entre els joves hi ha moltes víctimes de la lògica de la mundanitat, que es pot sintetitzar així: recerca d'èxit a qualsevol preu, dels diners fàcils i del plaer fàcil.»

El tercer factor prové de l'interior de la vida consagrada, on «al costat de tanta santedat no falten situacions de contratestimonis». El Sant Pare va reiterar la centralitat de Jesús en la missió profètica dels consagrats: «Si la vida consagrada vol mantenir la seva

missió profètica i la seva fascinació i continuar sent escola de fidelitat per als propers i els llunyans, ha de mantenir la frescor i la novetat de la centralitat de Jesús, l'atracció de l'espiritualitat i la força de la missió, mostrar la bellesa del seguiment de Crist i irradiar esperança i alegria».

En expressar la meua gratitud a tantes persones de vida consagrada en diferents carismes, demano a Déu que floreixin noves vocacions per bé de tota la societat de la qual són ferment impagable en la seva sembra de pregària, pau i alegria.

698. DEPENEN DE NOSALTRES

11 de febrer de 2018

Coincidències de calendari em porten a tractar avui de dues Jornades diferents però que tenen molt en comú. Són la dedicada a Mans Unides i a la Jornada Mundial del Malalt. El nexa entre les dues és que tant els pobres del món com els malalts necessiten que algú els ajudi. Requereixen solidaritat i depenen de nosaltres.

«Comparteix el que importa», diu el lema d'enguany de Mans Unides. I què és el que importa? : la dignitat de la persona. En ple segle XXI milions de persones pateixen fam i fins i tot en moren.

No són éssers de llocs desconeguts, sinó de països situats a poques hores d'avió, habitants de la «casa comuna» en què s'ha convertit la humanitat per efecte de les noves tecnologies que permeten parlar del veïnatge universal; un llogaret en el qual hi ha de sobres mitjans per donar solució a la fam i combatre amb notable eficàcia malalties comunes.

Unes persones d'aquesta casa comuna depenen d'unes altres. Ocorre al Tercer Món, però també en el nostre entorn immediat, sigui perquè no tenen el més necessari o perquè es troben malaltes.

La jornada dedicada als malalts s'inspira aquest any en unes paraules de l'Evangeli. Són les que va pronunciar Jesucrist a la creu quan, dirigint-se a la seva mare, diu: «Aquí tens el teu fill», i mirant l'apòstol Joan: «Aquí tens la teva mare.» La Mare de Déu comença així la seva missió en la primera comunitat de cristians, i sant Joan representa l'Església, beneficiària de la redempció i de les cures maternals de Maria.

Sí, unes persones estan cridades en diferents moments de les seves vides a tenir cura d'altres o a deixar-se cuidar elles mateixes, en l'aspecte espiritual però també en els seus mateixos sofriments físics.

Aquesta vocació eclesial d'ajuda als malalts ha caracteritzat sempre l'Església, que ha estat històricament la que ha construït els primers hospitals —com el de Sant Pau i Santa Tecla a Tarragona— quan els governs estaven eren lluny d'instaurar un servei estatal de salut. Són molt nombrosos els fundadors d'institucions eclesials que han posat en

peu comunitats religioses al servei dels qui pateixen problemes físics o psíquics, siguin ancians, persones discapacitades, malalts crònics...

En acabar les celebracions eucarístiques a l'Hospital Joan XXIII es resa una bonica oració en què s'evoca els malalts i els qui en tenen cura. En aquest sentit aprofito per expressar la meua gratitud a metges, infermeres, sacerdots, membres de la pastoral de la salut de les parròquies i als qui porten a la pràctica la idea que els nostres germans depenen de nosaltres.

699. LES SORPRESES DE DÉU

18 de febrer de 2018

Hi ha dos temps actius d'espera al llarg de l'any litúrgic: l'Advent, que és espera del naixement de Jesucrist, i la Quaresma, que és preparació de la Setmana Santa en la qual es commemora la seva mort i resurrecció.

A la Bíblia ja apareixen nombroses situacions d'espera: el poble escollit atén durant segles l'arribada del Messies; els Reis Mags es posen en camí guiats per l'estrella, amb l'esperança de veure el nascut Rei dels Jueus; Simeó i Anna van al temple de Jerusalem amb el desig de poder tenir Jesús en braços...

Si el naixement del Messies requeria ser precedit per un llarg període d'espera, l'Església ens ofereix un temps litúrgic perquè ens preparem també per al gran misteri de la seva mort.

El Déu cristià és el Déu de les sorpreses. Chateaubriand, a *El geni del cristianisme*, fa referència a aquestes inesperades manifestacions divines. Moltes generacions esperaven un Messies que seria el rei que sotmetria tots els pobles, però vet aquí que neix en un estable, que és fill d'un fuster d'un racó de Galilea, que predica sacrificis i és model de dolors i misèries fins que és capturat, torturat i mort clavat en una creu.

Com és això? És que Jesús de Natzaret no és Déu i per tant omnipotent? Pascal ofereix una clau explicativa d'aquesta renúncia al poder: «El Déu dels cristians no és només un Déu que exerceix la providència sobre la vida i els béns dels homes, per donar una feliç seqüència d'anys als qui l'adoren, com pensen els jueus. El Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac, el Déu de Jacob, és un Déu d'amor i consolació; un Déu que omple l'ànima i el cor d'aquells a qui posseeix.»

La Quaresma en què hem entrat ens endinsa en aquest misteri d'amor, en aquesta paradoxa que el fort es faci feble i el totpoderós es posi en mans de la humanitat per salvar-la.

El risc que tenim —apunta el papa Francesc en el seu missatge per a la Quaresma d'aquest any— és el refredament en la caritat. Citant Dante, recorda que en la seva descripció de l'infern s'imagina el diable assegut en un bloc de gel; el seu estatge és l'amor

extingit. Hem d'estar alerta perquè no ens refredem en l'amor, i per això la Quaresma ens ofereix tres remeis: la pregària, l'almoïna i el dejuni. Sobre aquest trípod es mantindrà ferma la nostra caritat.

700. LA CLASSE DE RELIGIÓ A L'ESCOLA

25 de febrer de 2018

Quan Jesús va pujar al cel va dir als seus Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mateu 28, 19-20). Els bisbes som els successors dels Apòstols, i per tant tenim com a primera missió evangelitzar, és a dir, predicar la bona nova de Jesús.

En arribar com a arquebisbe de Tarragona fa ara ja més de tretze anys, em vaig proposar escriure totes les setmanes una glossa, un escrit per difondre l'evangeli, i em sembla que no he fallat cap setmana i amb aquest sumen set-cents escrits. Es publiquen en el Full Dominical, en alguns diaris, s'emeten per ràdios i televisions, es poden trobar al web de l'Arquebisbat... Transmetre els ensenyaments de Jesús no és només missió del bisbe: tots els cristians la tenen, aquesta obligació, i de manera especial els sacerdots i diaques, col·laboradors indispensables dels bisbes. Però l'educació cristiana es realitza en primer lloc en la família i també a la parròquia i a l'escola.

Aquesta setmana vull dedicar aquesta glossa a parlar de la classe de religió a l'escola, ja que estem en època de preinscripció i és el moment en què els pares —o els alumnes quan són grans— la poden escollir, perquè aquesta assignatura és optativa. Ningú no pot dir que s'imposa als alumnes la classe de religió a l'escola. L'ensenyament de la religió no és contrària a l'escola ni a les finalitats i objectius que ella persegueix, perquè quan falta aquesta ensenyament la formació dels alumnes queda empobrida i incompleta, i si s'elimina de l'escola, es produeix un greu dany a aquells alumnes que volen conèixer de manera crítica i sistemàtica la seva religió, un coneixement que només l'ensenyament escolar pot donar.

A més, l'ensenyament de la religió té un gran poder humanitzador, perquè educa els valors profunds i és un factor important d'identitat personal. També dona respostes a les principals preguntes que es fa l'alumne en les seves diferents edats. No podem oblidar que l'ensenyament religiós escolar es presenta com un saber científic, igual que els altres sabers que s'ensenyen a l'escola; els seus continguts es tradueixen en expressions de valor universal. Finalment, podem dir que aquest ensenyament té una dimensió pedagògica, com les altres assignatures, és a dir, educa les persones.

A més, donada l'escassa cultura religiosa que s'observa en bastants ambients, permet entendre bona part de la cultura, de l'art i de les tradicions en què vivim. Hi ha moltes raons perquè els pares —o els alumnes si es dona el cas— s'apunten a la classe de religió a la seva escola.

Febrer : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dijous 1

- Al Mas d'en Lluç, visita la Casa Mare de Déu de Misericòrdia, de la Comunitat del Cenacle.

Dissabte 3

- Al matí, a la sala d'actes de l'Hospital Sant Joan de Reus, presideix la jornada diocesana de formació organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de la salut.
- Al migdia, al Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia i participa en la trobada interdiocesana de voluntaris de Ràdio Maria Espanya.

Diumenge 4

- Al matí, a la Catedral, celebra la missa conventual en la Jornada diocesana de la vida consagrada.
- A la tarda, al Teatre Tarragona, assisteix al concert solidari organitzat en favor de la Fundació Bonanit.

Dimarts 6

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 401 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua, celebra l'eucaristia d'inici de la 59a campanya de Mans Unides.

Dimecres 7

- A la tarda, a la sala d'actes del Museu Bíblic Tarraconense, presideix l'acte de presentació de l'edició completa del colleccionable La història de la Salvació a través de personatges bíblics.

Dijous 8

- Viatja a Madrid i participa en les LVII Jornades nacionals de vicaris i delegats d'ensenyament, organitzades per la Comissió episcopal d'ensenyament i catequesi de la CEE.

Divendres 9

- A Madrid, participa en la segona sessió de les jornades nacionals de delegats d'ensenyament.

Dissabte 10

- Al matí, a Madrid, participa en la tercera sessió de les jornades i, al migdia, retorna a Tarragona.

Dimarts 13

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 402 del Consell Episcopal.

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Sebastià de la Canonja, celebra la missa exequial per l'etern repòs d'Isabel Alarcón Sánchez, mare de Mn. Joan Miquel Bravo.

Dimecres 14

- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia amb imposició de la cendra.

Dijous 15

- A la casa Maria Immaculada de Tiana, presideix la primera jornada de la reunió n. 225 de la CET.

Divendres 16

- A Tiana, presideix la segona jornada de la reunió n. 225 de la CET.

Dissabte 17

- Predica el recés de Quaresma a les laïques amb missió pastoral i celebra l'eucaristia.

Diumenge 18

- A la Catedral, celebra la missa conventual amb els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. A continuació comparteix el dinar amb ells.

Dilluns 19

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés de Quaresma de preveres i diaques.
- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, pronuncia una de les conferències quaresmals organitzades per l'arxiprestat de Tarragona, amb el títol «Què podem fer durant la Quaresma?».

Dimarts 20

- Al Centre Pastoral les Oblates, visita la comunitat de Servidores del Senyor i de Nostra Senyora de Matarà, celebra l'eucaristia, es reuneix amb la mare provincial i la comunitat i és convidat a sopar amb elles.

Dijous 22

- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC) i al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia i sopa amb l'equip rector i els seminaristes.

Divendres 23

- Al migdia, al Seminari Menor, en ocasió dels exercicis espirituals per al clergat diocesà, celebra l'eucaristia i comparteix el dinar amb els mossens.

Dissabte 24

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, participa en el Dia de l'Esperit, amb els participants al Curs Alpha.

- Al vespre, participa en el sopar commemoratiu del 50è aniversari del Club Vaixell, de la Fundació Sant Joaquim i Santa Anna.

Dilluns 26

- A Falset, fa la benedicció i presideix l'acte d'inauguració dels nous locals de la Càritas parroquial.

Dimarts 27

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 403 del Consell Episcopal.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENT

de febrer de 2018

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, durant el mes de febrer, el següent nomenament:

Amb data 06/02/2018

Mn. Jordi Díaz Moix,

administrador parroquial de la Parròquia de Sant Jaume Apòstol dels Garidells.

Vicariat general

CARTA

de 7 de febrer informant del tancament de la llibreria de l'Arquebisbat.

Benvolguts en Crist,

Us hem de comunicar, amb pena al cor, que la conjuntura actual ens porta a haver de prendre la decisió de tancar la Llibreria de l'Arquebisbat. Després de veure i valorar la situació i buscar sortides a la insostenibilitat de la nostra Llibreria, havent-ho estudiat a la Comissió d'Obres i Serveis i després al Consell Episcopal, no trobem altra sortida que aquesta.

Així, doncs, us comunico que la Llibreria de l'Arquebisbat tancarà el proper dia 28 de febrer.

Del 19 al 28 de febrer s'oferiran les existències amb grans descomptes (la Montserrat oferirà informació detallada).

A partir del dia 28 els llibres litúrgics —missals, leccionaris, rituals..., els llibres de registres sacramentals i els impresos dels expedients matrimonials, matrimonium contraxit...— els podreu adquirir a la Botiga de la Catedral. Segurament oferiran algun altre servei que també atenia la Llibreria, com ara les subscripcions a La Missa de cada dia, però això ja és cosa seva.

Hem mantingut converses amb la Llibreria Adserà i es quedaran part del dipòsit que resti i miraran de tenir una bona oferta de llibre religiós.

Tot el tema dels llibres de catequesi s'hauran de demanar directament al SIC, que farà arribar els llibres que necessiti cadascú a la seva parròquia. La Delegació Diocesana de Catequesi oferirà informació i donarà les indicacions que convingui perquè tinguem tots un bon servei en el camp catequètic.

Aprofito per agrair a la Sra. Montserrat Roig tot el treball i esforç esmerçat al llarg de tants anys per servir les parròquies, els mossens, els alumnes de l'INSAF i professors i totes aquelles persones de les nostres parròquies que han estat usuaris de la Llibreria durant molts anys. La Sra. Montserrat continuarà treballant a l'Arquebisbat en altres projectes.

Si sorgeixen altres qüestions que puguin ser del vostre interès referents a aquest tema us anirem informant.

Una cordial salutació,

Joaquim Fortuny Vizcarro, pvre.
Vicari General

Francesc, Papa

MISSATGE

amb data 1 de novembre 2017 per a la Quaresma 2018

«El mal augmentarà tant, que es refredarà l'amor de la majoria» (Mt 24,12)

Estimats germans i germanes. Un cop més ens surt a l'encontre la Pasqua del Senyor. Per preparar-nos per a rebre-la, la Providència de Déu ens ofereix cada any la Quaresma, «signe sacramental de la nostra conversió»,¹ que anuncia i realitza la possibilitat de tornar al Senyor amb tot el cor i amb tota la vida.

Com tots els anys, amb aquest missatge desitjo ajudar tota l'Església a viure amb goig i amb veritat aquest temps de gràcia, i ho faig inspirant-me en una expressió de Jesús a l'Evangeli de Mateu: «El mal augmentarà tant, que es refredarà l'amor de la majoria» (24,12).

Aquesta frase es troba en el discurs que parla de la fi dels temps i que està ambientat a Jerusalem, a la muntanya de les Oliveres, precisament allí on començarà la passió del Senyor. Jesús, responent una pregunta dels seus deixebles, anuncia una gran tribulació i descriu la situació en la qual podria trobar-se la comunitat dels fidels: enfront dels esdeveniments dolorosos, alguns falsos profetes enganyaran molta gent fins amenaçar amb apagar la caritat en els cors, que és el centre de tot l'Evangeli.

Els falsos profetes

Escoltem aquest passatge i preguntem-nos: quines formes prenen els falsos profetes? Són com «encantadors de serps», o sigui, s'aprofiten de les emocions humanes per esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. Quants fills de Déu es deixen fascinar per les seduccions d'un plaer momentani que es confon amb la felicitat! Quants homes i dones viuen encantats per la illusió dels diners, que els fa en realitat esclaus del lucre o d'interessos mesquins! Quants viuen pensant que es valen per ells mateixos i cauen presos de la soledat.

Uns altres falsos profetes són aquells xarlatans que ofereixen solucions senzilles i immediates per als sofriments, remeis que tanmateix són completament inútils: quants són els joves als quals se'ls ofereix el fals remei de la droga, d'unes relacions d'un sol ús,

¹ *Missal Romà*, I Diumenge de Quaresma, Oració Collecta (versió italiana).

de guanys fàcils però deshonestos. Quants es deixen captivar per una vida completament virtual, en la qual les relacions semblen més senzilles i ràpides però després resulten dramàticament sense sentit. Aquests estafadors no sols ofereixen coses sense valor sinó que treuen el que és més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar. És l'engany de la vanitat, que ens duu a presumir de les nostres qualitats..., fent-nos caure en el ridícul, i el ridícul no té marxa enrere. No és una sorpresa: des de sempre el dimoni, que és «mentider i pare de la mentida» (Jn 8,44), presenta el mal com a bé i el que és fals com a veritable, per confondre el cor de l'home. Cadascun de nosaltres, per tant, està cridat a discernir i examinar en el seu cor si se sent amenaçat per les mentides d'aquests falsos profetes. Hem d'aprendre a no quedar-nos en un nivell immediat, superficial, sinó a reconèixer quines coses són les que deixen en el nostre interior una petjada bona i més duradora, perquè venen de Déu i certament serveixen per al nostre bé.

Un cor fred

Dante Alighieri, en la seva descripció de l'infern, s'imagina el diable assegut en un tron de gel;¹ la seva llar és el gel de l'amor extingit. Preguntem-nos aleshores: com es refreda en nosaltres la caritat? Quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres?

Allò que apaga la caritat abans que res és l'avidesa pels diners, «arrel de tots els mals» (1Tm 6,10), a la qual segueix el rebuig de Déu i, per tant, el fet de no voler buscar consol en ell, preferint quedar-nos amb la nostra desolació abans que sentir-nos confortats per la seva Paraula i els seus sagraments.² Tot això es transforma en violència que es dirigeix contra aquells que considerem una amenaça per a les nostres «certeses»: el nen que ha de néixer, l'ancià malalt, l'hoste de pas, l'estranger, així com el proïsme que no correspon a les nostres expectatives.

També la creació és un testimoni silenciós d'aquest refredament de la caritat: la terra està enverinada a causa de les deixalles llançades per negligència i interès; els mars, també contaminats, han de recobrir per desgràcia les restes de tants naufragis de les migracions forçades; el cel —que en el disseny de Déu canta la seva glòria— es veu solcat per màquines que fan ploure instruments de mort.

L'amor es refreda també en les nostres comunitats: en l'exhortació apostòlica *Evangeli gaudium* vaig intentar descriure els senyals més evidents d'aquesta falta d'amor. Aquests senyals són: la pesera egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se i entaular guerres fratricides continuades, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner.³

1 «Sortia el sobirà del regne del dolor fora de la gelada superfície, des de la meitat del pit» (*Infern* XXXIV, 28-29).

2 «És curiós, però moltes vegades tenim por de la consolació, de ser consolats. És més, ens sentim més segurs en la tristesa i en la desolació. Sabeu per què? Perquè en la tristesa ens sentim quasi protagonistes. En canvi en la consolació és l'Esperit Sant el protagonista» (*Angelus*, 7 desembre 2014).

3 Cf. *Evangeli gaudium*, 76-109.

Què podem fer?

Si veiem dins nostre i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medicina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni.

El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos,¹ per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida.

L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: allò que tinc no és mai només meu. De la mateixa manera que, com a cristians, m'agradaria que seguíssim l'exemple dels Apòstols i veiéssim en la possibilitat de compartir els nostres béns amb els altres un testimoniatge concret que vivim en l'Església. A aquest propòsit faig meua l'exhortació de sant Pau, quan convidava els corintis a participar en la col·lecta per a la comunitat de Jerusalem: «Convé que dugueu a terme la col·lecta» (2Co 8,10). Això val especialment en la Quaresma, un temps en què molts organismes fan col·lectes a favor d'esglésies i poblacions que passen per dificultats. I voldria també que en les nostres relacions quotidianes, davant de cada germà que ens demana ajuda, penséssim que es tracta d'una crida de la divina Providència: cada almoïna és un motiu per a participar en la Providència de Déu envers els seus fills; i si ell avui se serveix de mi per ajudar un germà, no proveirà també demà les meves necessitats, ell, que no es deixa guanyar per ningú en generositat?²

El dejuni, per últim, debilita la nostra violència, ens desarma i constitueix una important ocasió per a créixer. Per una banda, ens permet experimentar el que senten aquells que no tenen el que és indispensable i coneixen el fibló de la fam; per altra banda, expressa la condició del nostre esperit, afamat de bondat i assedegat de la vida de Déu. El dejuni ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que sacia la nostra fam.

Voldria que la meua veu traspassés les fronteres de l'Església catòlica, perquè arribés a tots vosaltres, homes i dones de bona voluntat, disposats a escoltar Déu. Si us sentiu afligits com nosaltres, perquè en el món s'estén la iniquitat, si us preocupa la fredor que paralitza el cor i les obres, si veieu que es debilita el sentit d'una mateixa humanitat, uni-vos a nosaltres per invocar junts Déu, per jejunar junts i entregar junts el que podem com a ajuda per als nostres germans.

El foc de la Pasqua

Convido especialment els membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la Quaresma, sostinguts per l'almoïna, el dejuni i la pregària. Si en molts cors a vegades fa la sensació que la caritat s'ha apagat, en el cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou.

1 Cf. Benet XVI, Enc. *Spe salvi*, 33.

2 Cf. Pius XII, Enc. *Fidei donum*, III.

Una ocasió propícia serà la iniciativa «24 hores per al Senyor», que aquest any ens convida novament a celebrar el sagrament de la reconciliació en un context d'adoració eucarística. L'any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: «És molt vostre perdonar.» A cada diòcesi, almenys una església romandrà oberta durant 24 hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental.

La nit de Pasqua reviuem el suggestiu ritm d'encendre el ciri pasqual: la llum que prové del «foc nou» a poc a poc esvairà la foscor i il·luminarà l'assemblea litúrgica. «Que la llum de Crist, ressuscitat i gloriós, dissipï les tenebres del nostre cor i del nostre esperit»,¹ perquè tots puguem viure la mateixa experiència dels deixebles d'Emmaús: després d'escoltar la Paraula del Senyor i d'alimentar-nos amb el Pa eucarístic el nostre cor tornarà a abrusar-se de fe, esperança i caritat.

Us beneixo de tot cor i prego per vosaltres. No us oblideu de pregar per mi.

Francesc

MISSATGE

datat a 11 de febrer de 2018, per a la 33a Jornada Mundial de la Joventut de 2018 a celebrar el diumenge de Rams, el 25 de març de 2018

«No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30)

Benvolguts joves. La Jornada Mundial de la Joventut de 2018 és un pas més en el procés de preparació de la Jornada internacional que tindrà lloc a Panamà el mes de gener de 2019. Aquesta nova etapa del nostre pelegrinatge s'esdevé el mateix any en què s'ha convocat l'Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». És una bona coincidència. L'atenció, la pregària i la reflexió de l'Església estaran posades en vosaltres, els joves, amb el desig de comprendre i, sobretot, d'«acollir» el do preciós que representeu per a Déu, per a l'Església i per al món.

Com ja sabeu, hem escollit Maria, la jove de Natzaret, a qui Déu va escollir com a Mare del seu Fill, perquè ens acompanyi en aquest viatge amb el seu exemple i la seva intercessió. Ella camina amb nosaltres cap al Sínode i la JMJ de Panamà. Si l'any passat ens van servir de guia les paraules del seu cant de lloança: «El Totpoderós ha fet en mi meravelles» (Lc 1,49), ensenyant-nos a fer memòria del passat, enguany intentem escoltar amb ella la veu de Déu que infon valor i dona la gràcia necessària per a respondre a la seva crida: «No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30). Són

¹ *Missal Romà*, Vetlla Pasqual, Lucernari.

les paraules pronunciades pel missatger de Déu, l'arcàngel Gabriel, a Maria, una joveneta senzilla d'un petit poble de Galilea.

1. No temis

És comprensible que l'aparició sobtada de l'àngel i la seva salutació misteriosa —«Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1,28)— hagin causat un fort torbament en Maria, sorpresa per aquesta primera revelació de la seva identitat i de la seva vocació, desconeguda per ella llavors. Maria, com altres personatges de les Sagrades Escripures, tremola davant el misteri de la crida de Déu, que en un instant la situa davant la immensitat del seu disseny mateix i li fa sentir tota la seva petitesa, com una criatura humil. L'àngel, llegint en el més profund del seu cor, li diu: «No tinguis por!» Déu també llegeix en el nostre cor. Ell coneix bé els desafiaments que hem d'afrontar en la vida, especialment quan ens trobem davant les decisions fonamentals de les quals depèn allò que serem i allò que farem en aquest món. És l'«emoció» que sentim davant les decisions sobre el nostre futur, el nostre estat de vida, la nostra vocació. En aquests moments ens sentim torbats i aclaparats per tantes pors.

I vosaltres, joves, quines pors teniu? Què és el que més us preocupa en el fons? En molts de vosaltres hi ha una por de «fons» que és la de no ser estimats, de no ser acceptats per allò que sou. En l'actualitat, molts joves se senten obligats a mostrar-se diferents d'allò que són en realitat, per a intentar adequar-se als estàndards sovint artificials i inabastables. Fan «retocs fotogràfics» continuats a la seva imatge, amagant-se rere màscares i falses identitats, fins gairebé convertir-se ells mateixos en un fake. Molts estan obsessionats per rebre el major nombre possible de «m'agrada». I aquest sentit d'inadequació produeix molts temors i incerteses. D'altres tenen por de no ser capaços de trobar una seguretat afectiva i quedar-se sols. Davant la precarietat del treball, molts tenen por de no poder aconseguir una situació professional satisfactòria, de no veure aconseguits els seus somnis. Es tracta de temors que estan presents avui en molts joves, tant creients com no creients. I fins i tot aquells que han abraçat el do de la fe i cerquen seriosament la seva vocació tampoc no estan exempts de temors. Alguns pensen: potser Déu em demana o em demanarà massa; potser, anant pel camí que m'ha assenyalat, no seré realment feliç, o no estaré a l'alçada del que em demana. D'altres es pregunten: si segueixo el camí que Déu m'indica, qui em garantirà que podré arribar fins al final? Em desanimaré? Perdré l'entusiasme? Seré capaç de perseverar tota la meua vida?

En els moments en què els dubtes i les pors inunden els nostres cors, resulta imprescindible el discerniment. Ens permet posar ordre en la confusió dels nostres pensaments i sentiments, per actuar d'una manera justa i prudent. En aquest procés, el primer que s'ha de fer per a superar les pors és identificar-los amb claredat, per a no perdre temps i energies amb fantasmes que no tenen rostre ni consistència. Per això, us convido a mirar dins vostre i «donar un nom» a les vostres pors. Pregunteu-vos: avui, en la meua situació concreta, què és allò que m'angoixa, què és allò que més temo? Què és allò que em bloqueja i m'impedeix avançar? Per què no tinc valor per a prendre les decisions importants que he de prendre? No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors,

reconèixer-les amb realisme i afrontar-les. La Bíblia no nega el sentiment humà de la por ni les seves moltes causes. Abraham va tenir por (cf. Gn 12,10), Jacob va tenir por (cf. Gn 31,31; 32,8), i també Moisès (cf. Ex 2,14; 17,4), Pere (cf. Mt 26,69) i els Apòstols (cf. Mc 4,38-40, Mt 26,56). Jesús mateix, encara que en un nivell incomparable, va experimentar el temor i l'angoixa (Mt 26,37, Lc 22,44).

Per què teniu por? Encara no teniu fe? (Mc 4,40). Aquest retret de Jesús als seus deixebles ens permet comprendre com l'obstacle per a la fe no és sovint la incredulitat sinó la por. Així, l'esforç de discerniment, una vegada identificades les pors, ens ha d'ajudar a superar-les obrint-nos a la vida i afrontant amb serenitat els desafiaments que ens presenta. Per als cristians, en concret, la por mai no ha de tenir la darrera paraula, sinó que ens dona l'ocasió per a realitzar un acte de fe en Déu... i també en la vida. Això significa creure en la bondat fonamental de l'existència que Déu ens ha donat, confiar en ell ens porta a un bon final a través també de les circumstàncies i vicissituds que sovint són misterioses per a nosaltres. Si pel contrari alimentem el temor, tendirem a tancar-nos en nosaltres mateixos, a aixecar una barricada per a defensar-nos de tot i de tothom, quedant paralizats. Hem de reaccionar! Mai no ens hem de tancar! A les Sagrades Escrip-tures trobem 365 vegades l'expressió «no tinguis por», amb totes les seves variacions. Com si volgués dir que tots els dies de l'any el Senyor ens vol lliures del temor.

El discerniment es torna indispensable quan es tracta de trobar la vocació pròpia. La majoria de les vegades no està clara ni és totalment evident, però es comprèn de mica en mica. El discerniment, en aquest cas, no pretén ser un esforç individual d'introspecció, amb l'objectiu d'aprendre més sobre els nostres mecanismes interns per a enfortir-nos i aconseguir un cert equilibri. En aquest cas, la persona pot arribar a ser més forta, però roman tancada en l'horitzó limitat de les seves possibilitats i dels seus punts de vista. La vocació, en canvi, és una crida que ve de dalt i el discerniment consisteix sobretot a obrir-se a l'Altre que crida. Es necessita, doncs, el silenci de la pregària per a escoltar la veu de Déu que ressona en la consciència. Ell crida a la porta del nostre cor, com ho va fer amb Maria, amb ganes d'entaular amiatat amb nosaltres a través de la pregària, de parlar-nos a través de les Sagrades Escrip-tures, d'oferir-nos la seva misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, de ser u amb nosaltres en la comunió eucarística.

Però també és important parlar i dialogar amb altres, germans i germanes nostres en la fe, que tenen més experiència i ens ajuden a veure millor i a escollir entre les diferents opcions. El jove Samuel, quan va sentir la veu del Senyor, no el va reconèixer immediatament i tres vegades va anar a trobar Elí, el vell sacerdot, el qual al final li va suggerir la resposta correcta que hauria de donar a la resposta del Senyor: «Si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta"» (1Sa 3,9). Quan dubteu, sapiguen que podeu comptar amb l'Església. Sé que hi ha bons preveres, consagrats i consagrades, fidels laics, molts d'ells joves que poden acompanyar-vos com a germans i germanes grans en la fe; moguts per l'Esperit Sant, us ajudaran a aclarir els vostres dubtes i a llegir el disegni de la vostra vocació personal. L'«altre» no és únicament un guia espiritual, sinó també aquell que ens ajuda a obrir-nos a totes les riqueses infinites de l'existència que Déu ens ha donat. Cal que deixem espai a les nostres ciutats i comunitats per a créixer,

somniar, mirar nous horitzons. No perdeu mai el gust de gaudir de l'encontre, de l'amistat, el gust de somniar junts, de caminar amb els altres. Els cristians autèntics no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir el seu espai vital transformant-lo en espai de fraternitat. No deixeu, estimats joves, que el resplendor de la joventut s'apagui en la foscor d'una habitació tancada en la qual l'única finestra per a veure el món sigui l'ordinador i l'smartphone. Obriu les portes de la vostra vida. Que el vostre ambient i el vostre temps estiguin ocupats per persones concretes, relacions profundes amb les quals pugueu compartir experiències autèntiques i reals en la vostra vida quotidiana.

2. Maria

«T'he cridat pel teu nom» (Is 43,1). El primer motiu per a no tenir por és precisament el fet que Déu ens crida pel nostre nom. L'àngel, missatger de Déu, va cridar Maria pel seu nom. Posar noms és propi de Déu. En l'obra de la creació, ell crida a l'existència cada criatura pel seu nom. Darrere del nom hi ha una identitat, quelcom que és únic en cada cosa, en cada persona, aquella íntima essència que només Déu coneix en profunditat. Aquesta prerrogativa divina va ser compartida amb l'home, al qual Déu va concedir que donés nom als animals, als ocells i també als seus fills (Gn 2,19-21; 4,1). Moltes cultures comparteixen aquesta profunda visió bíblica, reconeixent en el nom la revelació del misteri més profund d'una vida, el significat d'una existència.

Quan Déu crida pel nom una persona, li revela al mateix temps la seva vocació, el seu projecte de santedat i de bé, pels quals aquesta persona arribarà a ser algú únic i un do per als altres. I també quan el Senyor vol eixamplar els horitzons d'una existència, decideix donar a la persona a qui crida un nom nou, com ho fa amb Simó, anomenant-lo «Pere». D'aquí ve el costum d'assumir un nom nou quan s'entra en un orde religiós, per a indicar una nova identitat i una nova missió. La crida divina, pel fet de ser personal i única, requereix que tinguem el valor de desvincular-nos de la pressió homogeneitzadora dels llocs comuns, per tal que la nostra vida sigui de veritat un do original i irrepetible per a Déu, per a l'Església i per als altres.

Estimats joves: Ser cridats pel nostre nom és, per tant, signe de la gran dignitat que tenim als ulls de Déu, de la seva predilecció per nosaltres. I Déu crida a cadascun de vosaltres pel vostre nom. Vosaltres sou el «tu» de Déu, preciosos als seus ulls, dignes d'estima i estimats (cf. Is 43,4). Acolliu amb alegria aquest diàleg que Déu us proposa, aquesta crida que ell us adreça cridant-vos pel vostre nom.

3. Has trobat gràcia davant Déu

El motiu principal pel qual Maria no ha de tenir por és perquè ha trobat gràcia davant Déu. La paraula «gràcia» ens parla d'amor gratuït i immerescut. Com ens anima saber que no hem d'aconseguir la proximitat i l'ajuda de Déu presentant per avançat un «currículum d'excel·lència», ple de mèrits i d'èxits. L'àngel diu a Maria que ja ha trobat gràcia davant Déu, o que l'aconseguirà en el futur. I la mateixa formulació de les paraules de l'àngel ens fa entendre que la gràcia divina és continuada, no quelcom passatger o

momentani, i per això mai no faltarà. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i de foscor.

La presència continuada de la gràcia divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que s'ha de renovar cada dia. De fet, el camí de la vocació no està lliure de creus: no sols els dubtes inicials, sinó també les temptacions freqüents que es troben al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins al final, però ell sap que està assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen damunt les pors humanes, dissolent-les amb la força de la bona notícia de la qual són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni mera lluita per a sobreviure, sinó que cada un de nosaltres és una història estimada per Déu. Haver «trobar gràcia davant Déu» significa que el creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un disegni extraordinari per a la nostra vida. Ser conscients d'això no resol certament tots els problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. Allò que el demà ens depararà i que no coneixem, no és una amenaça forca de la qual hem de sobreviure, sinó que és un temps favorable que se'ns concedeix per a viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes en l'Església i en el món.

4. Valentia en el present

La força per a tenir valor en el present ens ve de la convicció que la gràcia de Déu és amb nosaltres: valor per a portar endavant allò que Déu ens demana aquí i ara, en cada àmbit de la nostra vida; valor per a abraçar la vocació que Déu ens mostra; valor per a viure la nostra fe sense amagar-la o rebaixar-la.

Sí, quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible es converteix en realitat. «Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?» (Rm 8,31). La gràcia de Déu toca l'avui de la vostra vida, us «aferra» així com sou, a totes les vostres pors i límits, però també revela els plans meravellosos de Déu. Vosaltres, joves, teniu necessitat de sentir que algú confia realment en vosaltres. Sapiguen que el Papa confia en vosaltres, que l'Església confia en vosaltres. I vosaltres, confieu en l'Església!

A Maria, jove, se li va confiar una tasca important, precisament perquè era jove. Vosaltres, joves, teniu força, traverseu una fase de la vida en què sens dubte no falten les energies. Empreu aquesta força i aquestes energies per a millorar el món, començant per la realitat més propera a vosaltres. Desitjo que en l'Església se us confiïn responsabilitats importants, que tingui la valentia de donar-vos espai; i vosaltres, prepareu-vos per a assumir aquesta responsabilitat.

Us convido a continuar contemplant l'amor de Maria: un amor atent, dinàmic, concret. Un amor ple d'audàcia i completament projectat cap al do de si mateixa. Una Església farcida d'aquestes qualitats marianes serà sempre Església en sortida, que va més enllà dels seus límits i confins per a fer que es vessi la gràcia rebuda. Si ens deixem conta-

giar per l'exemple de Maria, viurem de manera concreta la caritat que ens urgeix a estimar Déu més enllà de tot i de nosaltres mateixos, a estimar les persones amb les quals compartim la vida diària. I també podrem estimar a qui ens resulta poc simpàtic. És un amor que es converteix en servei i dedicació, especialment envers els més dèbils i pobres, que transforma els nostres rostres i ens omple d'alegria.

Voldria acabar amb les boniques paraules de sant Bernat en la seva famosa homilia sobre el misteri de l'Anunciació, paraules que expressen l'expectativa de tota la humanitat davant la resposta de Maria: «Vas sentir, Verge, que concebràs i infantaràs un fill; vas sentir que no serà per obra d'un home, sinó per obra de l'Esperit Sant. Mira que l'àngel espera la teva resposta. També nosaltres esperem, Senyora, aquesta paraula de misericòrdia. Per la teva breu resposta serem ara restablerts per a ser cridats de nou a la vida. Això mateix et demana el món tot prostrat als teus peus. Oh Verge, dóna aviat la teva resposta» (Homilia 4,8-9: Opera Omnia, Ed. Cisterciense, 4 [1966] 53-54).

Benvolguts joves: el Senyor, l'Església, el món, esperen també la vostra resposta a aquesta crida única que cadascú rep en aquesta vida. A mesura que s'acosta la JMJ de Panamà, us convido a preparar-vos per a la nostra cita amb l'alegria i l'entusiasme de qui vol ser partícip d'una gran aventura. La JMJ és per als valents, no per a joves que només cerquen comoditat i que tiren enrere davant les dificultats. Accepteu el desafiament?

Francesc

Audiències generals del dimecres

«La Santa Missa»

9. LITÚRGIA DE LA PARAULA:

II. EVANGELI I HOMILIA

7 de febrer de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia! Continuem amb les catequesis sobre la santa missa. Havíem arribat fins a les Lectures.

El diàleg entre Déu i el seu poble, que es desenvolupa en la Litúrgia de la Paraula de la missa, arriba al seu moment més important en la proclamació de l'Evangelí. Va precedit pel cant de l'Al·leluia —o bé, durant la Quaresma, una altra aclamació— amb el qual «l'assemblea dels fidels acull i saluda el Senyor que li parlarà en l'Evangelí».¹ De la mateixa manera que els misteris de Crist il·luminen tota la revelació bíblica, així, en la Litúrgia de la Paraula, l'Evangelí és la llum per a comprendre el sentit dels textos bíblics que el precedeixen, ja sigui de l'Antic o bé del Nou Testament. De fet, «de tota l'Escrip-

¹ Ordenament General del Missal Romà, 62.

tura, així com de tota la celebració litúrgica, Crist n'és el centre i la plenitud».¹ Sempre Jesucrist és al centre, sempre.

Per això la mateixa litúrgia distingeix l'Evangelí de les altres lectures i l'envolta d'un honor i una veneració particulars.² De fet, la seva lectura està reservada a un ministre ordenat, que acaba besant el llibre; per escoltar-lo ens posem drets i fem un senyal de la creu al front, a la boca i al pit; els ciris i l'encens honoren el Crist que, mitjançant la lectura evangèlica, fa ressonar la seva paraula eficaç. Amb aquests signes l'assemblea reconeix la presència de Crist que ens adreça la «bona notícia» que converteix i transforma. Es tracta d'un discurs directe que es produeix, com ho demostren les aclamacions amb què es respon a la seva proclamació: «Glòria a Vós, Senyor» i «Lloança a Vós, oh Crist». Nosaltres ens aixequem per escoltar l'Evangelí: és Crist qui ens parla, allí. I per això nosaltres estem atents, perquè és una comunicació directa. És el Senyor qui ens parla.

Per tant, a la missa no llegim l'Evangelí per saber com han anat les coses, sinó que escoltem l'Evangelí per prendre consciència del que Jesús ha fet i dit una vegada; i aquella Paraula és viva, la Paraula de Jesús que hi ha en l'Evangelí és viva i arriba al meu cor. Per això és tan important escoltar l'Evangelí amb el cor obert, perquè és Paraula viva. Escriu sant Agustí que «la boca de Crist és l'Evangelí. Ell regna al cel, però no para de parlar a la terra».³ Si és veritat que en la litúrgia «Crist anuncia altra vegada l'Evangelí»,⁴ es dedueix que, participant en la missa, hem de donar-li una resposta. Nosaltres escoltem l'Evangelí i hem de donar una resposta en la nostra vida.

Per fer arribar el seu missatge a bon terme, Crist utilitza també la paraula del sacerdot que, després de l'Evangelí, fa l'homília.⁵ Recomanada vivament pel Concili Vaticà II com a part de la litúrgia mateixa,⁶ l'homília no és un discurs per a l'ocasió —ni tampoc una catequesi com la que estic fent ara—, ni una conferència, ni una lliçó, l'homília és una altra cosa. Què és l'homília? És «una represa del diàleg que ja s'ha obert entre el Senyor i el seu poble»,⁷ per tal que es realitzi plenament en la vida. L'autèntica exegesi de l'Evangelí és la nostra vida santa! La paraula del Senyor acaba el seu camí fent-se carn en nosaltres, traduint-se en obres, tal com va passar amb Maria i els sants. Recordeu el que vaig dir la darrera vegada, la Paraula del Senyor entra per les orelles, arriba al cor i va a les mans, a les bones obres. I també l'homília segueix la Paraula del Senyor i fa aquest recorregut per ajudar-nos, de manera que la Paraula del Senyor arribi a les mans, passant pel cor.

1 Introducció al Leccionari, 5.

2 Cf. Ordenament General del Missal Romà, 60 e 134.

3 *Sermo* 85, 1: PL 38, 520; cf. també *Trattato sul vangelo di Giovanni*, XXX, I: PL 35, 1632; CCL 36, 289.

4 Conc. Ecum. Vat. II, Cost. *Sacrosanctum concilium*, 33.

5 Cf. Ordenament General del Missal Romà, 65-66; Introducció al Leccionari, 24-27.

6 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Cost. *Sacrosanctum Concilium*, 52.

7 Exort. ap. *Evangelii gaudium*, 137.

Ja vaig tractar el tema de l'homilia en l'exhortació *Evangelii gaudium*, on recordava que el context litúrgic «exigeix que la predicació orienti l'assemblea, i també el predicador, vers una comunió amb Crist en l'eucaristia que transformi la vida».¹

Qui fa l'homilia ha de complir bé el seu ministeri —el qui predica, el sacerdot, el diaca o el bisbe—, fan un servei real a tots els qui participen en la missa, però també tots els qui l'escolten han de fer la seva part. En primer lloc prestant l'atenció deguda, assumint les corresponents actituds interiors, sense pretextos subjectius, sabent que tots els predicadors tenen els seus mèrits i els seus límits. Si a vegades hi ha motiu per avorrir-se perquè l'homilia és llarga o perquè no toca bé el tema o perquè és incompreensible, altres vegades els prejudicis ens creen un obstacle. I qui fa l'homilia ha de ser conscient que no està fent una cosa per a ell, sinó que està predicant, donant veu a Jesús, està predicant la Paraula de Jesús. L'homilia ha d'estar ben preparada, ha de ser curta, curta! Em va explicar un sacerdot que una vegada havia anat a una altra ciutat on vivien els seus pares i el pare li va dir: «Saps? Estic content, perquè amb els meus amics hem trobat una església on es diu la missa sense homilia!» I quantes vegades nosaltres veiem que durant l'homilia alguns s'adormen, d'altres xerren o surten a fora a fumar una cigarreta... Per això, si us plau, que sigui breu, l'homilia, però que estigui ben preparada. I com es prepara una homilia, estimats sacerdots, diaques, bisbes? Com es prepara? Amb la pregària, amb l'estudi de la Paraula de Déu i fent una síntesi clara i breu, no ha de sobrepassar els deu minuts, si us plau. En conclusió podem dir que en la Litúrgia de la Paraula, mitjançant l'Evangelí i l'homilia, Déu dialoga amb el seu poble, que l'escolta amb atenció i veneració i, al mateix temps, el reconeix present i actiu. Si, per tant, escoltem la «bona notícia», a partir d'això ens convertirem i transformarem, i per tant serem capaços de canviar-nos nosaltres mateixos i també el món. Per què? Perquè la Bona Notícia, la Paraula de Déu entra per les orelles, va al cor i arriba a les mans per a fer les bones obres.

10. LITÚRGIA DE LA PARAULA:

III. Credo i pregària universal

14 de febrer de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Bon dia, encara que el dia sigui una mica lleig. Però si l'ànima és plena de joia, sempre és un bon dia. Doncs, bon dia! Avui l'audiència serà en dos llocs: un grupet de malalts és a l'aula i nosaltres som aquí. Però nosaltres els veiem i ells ens veuen a nosaltres a la pantalla. Els saludem ara amb un aplaudiment.

Continuem amb la catequesi sobre la missa. L'escolta de les lectures bíbliques, seguides de l'homilia, per què es fa? Respon a un dret: el dret espiritual del poble de Déu a rebre amb abundància el tresor de la Paraula de Déu (cf. Introducció al Leccionari, 45). Cadascun de nosaltres quan va a missa té el dret de rebre abundantment la paraula

¹ *Ibid.*, 138.

de Déu ben llegida, ben dita i després, ben explicada en l'homilia. És un dret! I quan la Paraula de Déu no es llegeix bé, quan el diaca, el sacerdot o el bisbe no predica bé, amb fervor, es falta a un dret dels fidels. Nosaltres tenim el dret d'escoltar la paraula de Déu. El Senyor parla per a tots, pastors i fidels. Ell parla al cor de tots els qui participen en la missa, cadascú en la seva condició de vida, edat, situació. El Senyor consola, crida, suscita brots de vida nova i reconciliada. I això mitjançant la seva Paraula. La seva Paraula colpeja el cor i canvia els cors!

Per això, després de l'homilia, un temps de silenci permet sedimentar en l'ànima la llavor rebuda, per tal que brollin intencions d'adhesió al que l'Esperit ha suggerit a cadascú. Silenci després de l'homilia. Cal fer un bonic silenci i cadascú ha de pensar en el que ha escoltat.

Després d'aquest silenci, com continua la missa? La resposta personal de la fe forma part de la professió de fe de l'Església, expressada en el Credo. Tots recitem el Credo a la missa. Recitat per tota l'assemblea, el Símbol manifesta la resposta comuna a tot el que hem escoltat de la paraula de Déu (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 185-197). Hi ha un vincle vital entre el que hem escoltat i la fe. Estan units. La fe, de fet, no neix de la fantasia de la ment humana sinó, com ho recorda sant Pau, «ve de l'escolta i l'escolta es refereix a la paraula de Crist» (Rm 10,17). La fe s'alimenta, doncs, escoltant, i condueix al sagrament. Per tant, la recitació del Credo fa que l'assemblea litúrgica «recordi i confessi els grans misteris de la fe abans de començar a celebrar-los en l'Eucaristia» (Ordenament General del Missal Romà, 67).

El Símbol de fe vincula l'eucaristia amb el baptisme, rebut «en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», i ens recorda que els sagraments són comprensibles a la llum de la fe de l'Església.

La resposta a la paraula de Déu acollida amb fe s'expressa després en la pregària comuna, anomenada Pregària universal, perquè abasta les necessitats de l'Església i del món (cf. OGMR, 69-71; Introducció al Leccionari, 30-31). També s'anomena Pregària dels fidels.

Els Pares del Vaticà II van voler restaurar aquesta pregària després de l'Evangeli i l'homilia, especialment el diumenge i en les festes, per tal que «amb la participació del poble, es facin pregàries per la santa Església, pels qui ens governen, per als qui es troben en alguna necessitat, per tots els homes i per la salvació de tot el món» (Const. Sacrosanctum concilium, 53; cf. 1Tm 2,1-2). Per tant, sota la guia del sacerdot que introdueix i conclou, «el poble [...], exercint el seu ofici del sacerdoci baptismal, ofereix pregàries a Déu per la salvació de tothom» (OGMR, 69). I després de cada una de les intencions, proposades pel diaca o per un lector, l'assemblea uneix la seva veu invocant: «Escolteu-nos, Senyor.»

De fet, recordem tot el que ens ha dit el Senyor Jesús: «Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu» (Jn 15,7). «Però nosaltres no ho creiem perquè tenim poca fe.» Si nosaltres tinguéssim fe —diu

Jesús— com el gra de mostassa, ho tindríem tot. «Demaneu tot el que vulgueu i ho tindreu.» I en aquest moment de la pregària universal després del Credo, és el moment de demanar al Senyor les coses més importants en la missa, les coses que necessitem, les coses que volem. «Ho tindreu»; d'una manera o d'una altra «Ho tindrem.» «Tot és possible per al qui creu», ha dit el Senyor. Què va respondre aquell home al qual el Senyor es va adreçar per dir aquesta paraula —tot és possible per a qui creu? Va dir: «Crec Senyor. Ajuda la meva poca fe.» També nosaltres podem dir: «Senyor, jo crec. Però ajuda la meva poca fe.» I hem de fer la pregària amb aquest esperit de fe: «Crec Senyor, ajuda la meva poca fe.» Les pretensions de la lògica mundana, en canvi, no porten cap al cel, de la mateixa manera que no obtenen resposta les peticions autoreferencials (cf. Jm 4,2-3). Les intencions per les quals el poble fidel és convidat a pregar han de donar veu a les necessitats concretes de la comunitat eclesial i del món, evitant recórrer a fórmules convencionals i de visió curta. La pregària «universal», que tanca la litúrgia de la Paraula, ens exhorta a fer nostra la mirada de Déu, que s'ocupa de tots els seus fills.

11. LITÚRGIA EUCARÍSTICA:

I. PRESENTACIÓ DELS DONS

28 de febrer de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem amb la catequesi sobre la santa missa. Després de la Litúrgia de la Paraula —sobre la qual hem reflexionat en les catequesis anteriors— continua l'altra part constitutiva de la missa, que és la Litúrgia eucarística. En ella, a través dels signes sants, l'Església fa present contínuament el Sacrifici de la nova aliança segellada per Jesús sobre l'altar de la Creu (cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. Sacrosanctum concilium, 47). Va ser el primer altar cristià, el de la Creu, i quan nosaltres ens apropem a l'altar per celebrar la missa, el nostre record va a l'altar de la Creu, on es va fer el primer sacrifici. El sacerdot, que en la missa representa el Crist, fa el que el Senyor mateix va fer i va confiar als seus deixebles en l'Últim Sopar: va prendre el pa i el calze, va donar gràcies, el va donar als deixebles, dient: «Preneu, mengeu [...], beveu: aquest és el meu cos [...], aquest és el calze de la meva sang. Feu això en record meu.»

Obedient al manament de Jesús, l'Església ha organitzat la Litúrgia eucarística en moments que corresponen a les paraules i als gestos que ell va fer la vigília de la seva Passió. Així, en la preparació dels dons, el pa i el vi es porten a l'altar, és a dir els elements que Crist va prendre a les seves mans. En la Pregària eucarística donem gràcies a Déu per l'obra de la redempció, i les ofrenes esdevenen el cos i la sang de Jesucrist. Continuen la fracció del Pa i la comunió, mitjançant la qual revivim l'experiència dels Apòstols que van rebre els dons eucarístics de les mans de Crist mateix (cf. Ordenament General del Missal Romà, 72). Al primer gest de Jesús —«Va prendre el pa i el calze amb el vi»— correspon, doncs, la preparació dels dons. És la primera part de la Litúrgia eucarística. Està bé que els fidels presentin al sacerdot el pa i el vi, perquè signifiquen l'ofrena espiri-

tual de l'Església reunida allí per a l'eucaristia. És bonic que siguin els mateixos fidels els qui portin a l'altar el pa i el vi. Encara que avui «els fidels ja no portin, com es feia abans, el seu pa i vi destinats a la Litúrgia, el ritu de la presentació d'aquests dons conserva el seu valor i significat espiritual» (ibid., 73). I en aquest sentit és significatiu que, en l'ordenació d'un nou sacerdot, el Bisbe, quan li lliura el pa i el vi, diu: «Rep les ofrenes del poble sant per al sacrifici eucarístic» (Pontifical Romà - Ordenació dels bisbes, dels sacerdots i dels diaques). El poble de Déu porta l'ofrena, el pa i el vi, la gran ofrena per a la missa! Per tant, amb els signes del pa i el vi el poble fidel posa l'ofrena pròpia a les mans del sacerdot, que les deixa damunt l'altar o la taula del Senyor, «que és el centre de tota la Litúrgia eucarística» (OGMR, 73). És a dir, el centre de la missa és l'altar, i l'altar és Crist; sempre hem de mirar l'altar, que és el centre de la missa. En el «fruit de la terra i del treball de l'home» s'ofereix el compromís dels fidels a fer d'ells mateixos, obedients a la divina Paraula, un «sacrifici agradable a Déu Pare omnipotent», «pel bé de tota la seva santa Església». Així «la vida dels fidels, els seus sofriments, les seves pregàries, el seu treball, s'uneixen als de Crist i a la seva ofrena total, i d'aquesta manera adquireixen un nou valor» (Catecisme de l'Església catòlica, 1368).

Realment, la nostra ofrena és poca cosa, però Crist necessita aquesta poca cosa. El Senyor ens demana poc i ens dóna molt. Ens demana poc. Ens demana, en la vida ordinària, bona voluntat; ens demana un cor obert; ens demana el desig de ser millors per acollir-lo a ell que se'ns ofereix a si mateix en l'eucaristia; ens demana aquestes ofrenes simbòliques que després es convertiran en el seu cos i la seva sang. Una imatge d'aquest moviment de pregària d'ofrena es representa amb l'encens, que, cremant-se en el foc, desprèn un fum perfumat que s'enfila cap enlaire: encensar les ofrenes, com es fa els dies de festa, encensar la creu, l'altar, el sacerdot i el poble sacerdotal manifesta clarament el vincle que uneix totes aquestes realitats al sacrifici de Crist (cf. OGMR, 75). I no ho oblidem: hi ha l'altar que és Crist, però sempre en referència al primer altar que és la Creu, i sobre l'altar que és Crist hi posem els nostres petits dons, el pa i el vi que després es faran grans: Jesús mateix que es dóna a nosaltres.

I tot això és el que expressa també l'oració sobre les ofrenes. Amb ella el sacerdot demana a Déu que accepti els dons que l'Església li ofereix, invocant el fruit del meravellós intercanvi entre la nostra pobresa i la seva riquesa. En el pa i en el vi presentem l'ofrena de la nostra vida perquè pugui ser transformada per l'Esperit Sant en el sacrifici de Crist i es converteixi amb ell en una única ofrena espiritual agradable al Pare. Mentre s'acaba així la preparació dels dons ens disposem per a la Pregària eucarística (cf. ibid., 77).

Que l'espiritualitat del do de si mateix que aquest moment de la Missa ens ensenya, pugui il·luminar els nostres dies, les nostres relacions amb els altres, les coses que fem, els sofriments que trobem, ajudant-nos a construir la ciutat terrenal a la llum de l'Evangeli.

12. LITÚRGIA EUCARÍSTICA:

II. PREGÀRIA EUCARÍSTICA

7 de març de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre la santa missa i amb aquesta catequesi ens centrem en la Pregària eucarística. Acabat el ritu de la presentació del pa i el vi, comença la Pregària eucarística, que qualifica la celebració de la missa i constitueix el moment central, que ens porta a la santa comunió. Es correspon amb tot el que Jesús mateix va fer a la taula amb els Apòstols en l'Últim Sopar, quan va «donar gràcies» amb el pa i després amb el calze del vi (cf. Mt 26,27; Mc 14,23; Lc, 22,17.19; 1 Cor 11,24): la seva acció de gràcies torna a viure en cada una de les nostres celebracions de l'eucaristia, associant-nos amb el seu sacrifici de salvació.

I en aquesta solemne Pregària —la Pregària eucarística és solemne— l'Església expressa el que es fa realitat quan celebra l'eucaristia i la raó per la qual se celebra, és a dir fer comunió amb Crist realment present en el pa i en el vi consagrats. Després d'haver convidat la gent a alçar els cors envers el Senyor i a donar-li gràcies, el sacerdot pronuncia la Pregària en veu alta, en nom de tots els presents, adreçant-se al Pare mitjançant Jesucrist en l'Esperit Sant. «El sentit d'aquesta Pregària és que tota l'assemblea dels fidels s'uneixi amb Crist en la proclamació de les meravelles de Déu i en l'ofertament del sacrifici» (Ordenament General del Missal Romà, 78). I per unir-se cal entendre. Per això, l'Església ha volgut celebrar la missa en la llengua que la gent entén, perquè cadascú es pugui unir a aquesta lloança i a aquesta gran pregària amb el sacerdot. Realment, «el sacrifici de Crist i el sacrifici de l'eucaristia són un únic sacrifici» (Catecisme de l'Església catòlica, 1367).

En el Missal hi ha diverses fórmules de Pregària eucarística, totes formades per elements característics que ara us vull recordar (cf. OGMR, 79; CCC, 1352-1354). Totes són molt boniques. En primer lloc hi ha el Prefaci, que és una acció de gràcies pels dons de Déu, en particular per haver-nos enviat el seu Fill com a Salvador. El Prefaci acaba amb l'aclamació del «Sant», normalment cantat. És bonic cantar el «Sant»: «Sant, Sant, Sant és el Senyor.» És bonic cantar-lo. Tota l'assemblea uneix la seva veu a la dels àngels i els sants per lloar i glorificar Déu.

Després hi ha la invocació de l'Esperit Sant perquè amb el seu gran poder consagri el pa i el vi. Invoquem l'Esperit perquè en el pa i el vi hi sigui Jesús. L'acció de l'Esperit Sant i l'eficàcia de les mateixes paraules de Crist dites pel sacerdot fan realment present, sota l'espècie del pa i el vi, el seu cos i la seva sang, el seu sacrifici ofert sobre la creu una vegada per totes (cf. CCC, 1375). Jesús en això va ser claríssim. Hem sentit com sant Pau a l'inici repeteix les paraules de Jesús: «Aquest és el meu cos, aquesta és la meua sang. «Aquesta és la meua sang, aquest és el meu cos.» És Jesús mateix qui va dir això. Nosaltres no hem de tenir pensaments estranys: «Però, com és que...» És el cos de Jesús; és present allí! La fe: ens ajuda la fe; amb un acte de fe creiem que és el cos i la sang de Jesús. És el «misteri de la fe», tal com diem després de la consagració. El sacerdot diu:

«Misteri de la fe» i nosaltres responem amb una aclamació. Celebrant el memorial de la mort i resurrecció del Senyor, esperant el seu retorn gloriós, l'Església ofereix al Pare el sacrifici que reconcilia cel i terra: ofereix el sacrifici pasqual de Crist oferint-se amb ell i demanant, en virtut de l'Esperit Sant, esdevenir «en Crist un sol cos i un sol esperit» (Preg. euc. III; cf. Sacrosanctum concilium, 48; OGMR, 79f). L'Església vol unir-nos a Crist i esdevenir amb el Senyor un sol cos i un sol esperit. És aquesta la gràcia i el fruit de la comunió sacramental: ens nodrim del cos de Crist per esdevenir, nosaltres que en mengem, el seu cos vivent avui en el món.

Això és un misteri de comunió, l'Església s'uneix a l'ofertament de Crist i a la seva intercessió i en aquest sentit, «a les catacumbes l'Església és sovint representada per una dona que prega amb els braços estesos, amb una actitud de pregària; és l'Església que resa, que prega». «És bonic pensar que l'Església resa, prega. Hi ha un passatge en el Llibre dels Fets dels Apòstols, quan Pere era a la presó, que diu que la comunitat cristiana «pregava contínuament per ell». L'Església que resa, l'Església pregant. Quan nosaltres anem a missa és per fer això: ser Església que prega. De la mateixa manera que Crist mateix té els braços estesos sobre la creu, així mitjançant ell, amb ell i en ell, l'Església s'ofereix i intercedeix per tots els homes» (CCC, 1368).

La Pregària eucarística demana a Déu que reuneixi tots els seus fills en la perfecció de l'amor, en unió amb el Papa i el Bisbe, anomenats pel seu nom, signe que celebrem en comunió amb l'Església universal i amb l'Església particular. Tant la súplica com l'ofrena és presentada a Déu per tots els membres de l'Església, vius i difunts, esperant l'esperança beneïda de compartir l'herència del cel, amb la Verge Maria (cf. CCC, 1369-1371). Ni res ni ningú no és oblidat en la Pregària eucarística, tot condueix a Déu, tal com ho recorda la doxologia final. Ningú no és oblidat. I si tinc alguna persona, parents, amics, que pateixen necessitat o que ja han passat d'aquest món a l'altre, els puc anomenar en aquell moment, interiorment i en silenci o fer que diguin el seu nom. «Pare, quant he de pagar perquè el meu nom sigui dit en aquest moment?» «Res.» Ho heu entès? Res! La missa no es paga. La missa és el sacrifici de Crist, que és gratuït. La redempció és gratuïta. Si tu vols fer una ofrena, fes-la, però no es paga. És important que entengueu això.

Aquesta fórmula codificada de pregària potser la podem sentir una mica llunyana —és veritat, és una fórmula antiga—, però si n'entnem bé el significat aleshores segurament participarem millor. De fet expressa tot el que fem en la celebració eucarística i també ens ensenya a conrear tres actituds que no haurien de faltar mai en els deixebles de Jesús. Les tres actituds són: primer, aprendre a «donar gràcies, sempre i en tot lloc», i no sols en algunes ocasions, quan tot va bé; segon, fer de la nostra vida un do d'amor, lliure i gratuït, i tercer construir una comunió concreta, en l'Església i amb tothom. Per tant, aquesta Pregària central de la missa ens educa, de mica en mica, a fer de tota la nostra vida una «eucaristia», és a dir una acció de gràcies.

Santa Seu

Congregació per al Culte diví i la Disciplina dels sagraments

DOCUMENTACIÓ

Prot. N. 564/17, amb l'aprovació de la versió espanyola del Prefaci i la Benedicció solemne de la solemnitat de sant Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, màrtirs

Excelencia Reverendísima :

Ciudad del Vaticano, 6 de febrero de 2018

En esta Congregación se ha recibido su atenta carta, de fecha 4 de diciembre de 2017, en la que solicitaba la confirmación de la versión española del Prefacio y la Bendición Solemne para la solemnitad de los santos Fructuoso, obispo, Augurio y Eulogio, diáconos, mártires, el día 21 de enero.

El Dicasterio le envía, adjunto a la presente, el Decreto por el cual se confirma dicha versión junto al texto definitivo.

Me sirvo de la ocasión para expresarle mi mayor aprecio y estima en el Señor.

De Vuestra Excelencia Reverendísima afectísimo en Cristo

Arthur Roche, *Arzobispo Secretario*

(Con anexos)

ANNEX I

Prot. N. 564/17

TARRACONENSIS

Instante Excellentissimo Domino Iacobo Pujol Balcells, Archiepiscopo Tarracoen-
nensi, litteris die 4 mensis decembris 2017 datis, vigore facultatum huic Congregationi
a Summo Pontífice FRANCISCO tributarum, translationem *hispanicam* Pæfationis
atque Benedictionis Sollemnis pro Missa in sollemnitate sanctorum Fructuosi, episcopi,
Augurii et Eulogii, diaconorum, martyrum, exaratum, prout in adiecto exstat exemplari,
perlibenter confirmamus.

In textu imprimendo mentio fiat de confirmatione ab Apostolica Sede concessa. Eiusdem insuper textus impressi duo exemplaria ad hanc Congregationem transmittantur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex ædibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 6 mensis februarii 2018, in memoria sanctorum Pauli Miki et sociorum, martyrum.

Robertus Card. Sarah, *Praefectus*

Arturus Roche, *Archiepiscopus a Secretis*

ANNEX II

Prot. N. 564/17

TARRACONENSIS

Translatio *hispanica* Præfationis atque Benedictionis Sollemnis
pro Missa in sollemnitate sanctorum Fructuosi, episcopi,
Augurii et Eulogii, diaconorum, martyrum

Confirmatum.

Ex ædibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 6 mensis februarii 2018, in memoria sanctorum Pauli Miki et sociorum, martyrum.

Arturus Roche, *Archiepiscopus a Secretis*

21 de enero

Santos Fructuoso, obispo, Augurio y Eulogio, diáconos, mártires

Solemnidad

PREFACIO

GOZOSOS Y SEGUROS DE LA RESURRECCIÓN ENTREGARON SU VIDA

V/. El Señor esté con vosotros. R/.

V/. Levantemos el corazón. R/.

V/. Demos gracias al Señor, nuestro Dios. R/.

En verdad es justo y necesario,
es nuestro deber y salvación
darte gracias, siempre y en todo lugar,
Señor, Padre santo, Dios todopoderoso y eterno,
por Cristo, Señor nuestro.

A quien has querido glorificar
con la pasión de los santos mártires
Fructuoso, obispo, y sus diáconos Augurio y Eulogio;
ellos, gozosos y seguros de la resurrección,
entregaron su vida, más enardecidos por el Espíritu Santo
que por las llamas del fuego.

Su sacrificio,
ofrecido en la tierra y consumado en el Reino,
fue una oblación,
derramada con ardor de caridad por la Iglesia,
a la que fortalecieron con la valerosa perseverancia en la fe.

Por eso, Señor,
nosotros, llenos de alegría,
te aclamamos con los ángeles y con todos los santos, diciendo: Santo ...

BENDICIÓN SOLEMNE

Dios os conceda llevar a término todo buen propósito
y cumplir fielmente las responsabilidades de vuestra vocación,
a los que habéis celebrado la victoria de los santos mártires
Fructuoso, Augurio y Eulogio. R/. Amén.

Que conducidos a la santidad por el Espíritu Santo,
crezca vuestra fe
y se mantenga viva la llama de la caridad. R/. Amén.

Que se fortalezca vuestra esperanza
de llegar a aquella patria donde estos mártires
gozan del banquete eterno. R/. Amén.

Y la bendición de Dios todopoderoso,
Padre, Hijo † y Espíritu Santo,
descienda sobre vosotros y os acompañe siempre. R/. Amén.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 225

16 de febrer 2018

Els dies 15 i 16 de febrer de 2018 ha tingut lloc la reunió n. 225 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona.

1. Els bisbes s'han reunit amb les autoritats acadèmiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que agrupa les Facultats de Teologia de Catalunya, la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i la Facultat Antoni Gaudí, per dialogar amb ells sobre les diverses aportacions de les matèries teològiques, filosòfiques i humanístiques al pensament cristià d'avui. Els degans de les tres facultats, Dr. Joan Planellas, Dr. Jaume Aymar i Dr. David Abadías, han presentat els temes respectius. També el Dr. Joan Planellas ha exposat als bisbes els resultats de l'informe que l'Agència Vaticana per a l'Avaluació i la Promoció de la Qualitat de les Universitats i Facultats Eclesiàstiques (AVEPRO) ha realitzat amb satisfacció a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Dr. Armand Puig, ha presentat la nova constitució apostòlica *Veritatis gaudium* del papa Francesc, aprovada el 27 de desembre de 2017, que regula les institucions acadèmiques eclesiàstiques per a una revisió i actualització dels estudis, d'acord amb el desenvolupament d'aquests estudis en els darrers anys i també pel nou context sociocultural del nostre món.

S'ha tingut present també que el proper 7 de març s'escau el 50è aniversari de l'erecció canònica de la Facultat de Teologia, amb dues seus, a Barcelona i a Sant Cugat del Vallès. Aquell dia se celebrarà l'eucaristia, que presidirà el Gran Canceller, cardenal Omella, i a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona el prefecte de la Congregació per a la doctrina de la fe, l'arquebisbe Lluís Ladaria Ferrer, pronunciarà la lliçó magistral «Fer teologia en el context universitari i cultural del segle XXI».

També el Dr. Armand Puig ha presentat el nou número de la revista *Quaderns de Pastoral*, una publicació que a partir d'ara edita la Càtedra de Teologia Pastoral Arquebisbe Josep Pont i Gol i dirigeix el Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

2. Mons. Francesc Pardo, president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ), acompanyat d'alguns membres del SIJ —Mn. Bruno Bérchez, Mn. Ivan Cid, la Sra. Sílvia Ruzo i Mn. Gerard Reverter—, han informat els bisbes dels diferents aspectes organitzatius i de contingut de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de les deu diòcesis catalanes i de les illes Balears i Andorra, que tindrà lloc a Tortosa els propers 19 i 20 de maig, solemnitat de Pentecosta, i que enguany té com a lema «Crist és la Vida».

3. Els bisbes han designat Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, com a nou bisbe-president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), i han encomanat l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera (SIPO) a Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, el qual també atindrà, juntament amb Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, l'àmbit interdiocesà de la pastoral de joventut.

4. S'ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2017 i el Pressupost de l'any 2018 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

5. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a ensenyament, patrimoni artístic, pastoral de la salut i seminaris.

6. Així mateix han reflexionat sobre el moment polític i social que es viu a Catalunya i han fet pública la següent Nota:

NO PODEM OBVIAR... : NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA

En aquest temps de Quaresma, quan se'ns convida a la conversió personal i comunitària, no podem obviar els esdeveniments polítics i socials que s'han produït en els darrers mesos a Catalunya.

Des d'aquesta perspectiva els bisbes de les diòcesis catalanes adrecem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins d'una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, el fet de sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya han de ser un dels nostres objectius prioritaris en aquest moment.

No podem ignorar ni menystenir que en relació amb Catalunya existeix un problema polític de primer ordre que obliga a cercar una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú de tothom. Per això, tal com hem demanat repetidament, amb paraules del papa Francesc amb les quals ens sentim compromesos, diem als catòlics i a tots els qui ens vulguin escoltar que «és hora de saber com dissenyar, en una cultura que privilegiï el diàleg com a forma d'encontre, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la de la preocupació per una societat justa, memòria i sense exclusions» (Evangeli gaudium 239).

El passat 21 de desembre es van fer eleccions al Parlament amb una gran participació dels electors. És necessari que, amb voluntat de servei, els parlamentaris escollits impulsin els mecanismes democràtics per a la formació d'un nou govern de la Generalitat que actuï amb sentit de responsabilitat envers tots els col·lectius del país, i especialment els més necessitats de superar les conseqüències de la crisi institucional, econòmica i social que vivim.

Volem fer esment a una qüestió concreta que ens preocupa. Pel que fa a la presó preventiva d'alguns antics membres del govern i d'alguns dirigents d'organitzacions socials, sense entrar en debats jurídics, demanem una reflexió serena sobre aquest fet, amb vista a propiciar el clima de diàleg que tant necessitem i en la qual no es deixin de considerar les circumstàncies personals dels afectats.

Com a ciutadans d'aquest país i pastors de l'Església que fa camí a Catalunya, novament reafirmem que, encara que no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta en els nous escenaris que en els darrers temps s'han plantejat, defensem la legitimitat moral de les diverses opcions sobre l'estructura política de Catalunya que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que siguin defensades de manera pacífica i democràtica.

Finalment, demanem als catòlics que, descobrint el pas de Déu per la vida en aquests moments de complexitat, siguem instruments de pau i reconciliació enmig de la societat catalana, i no deixem de pregar el bon Déu per la pau i la justícia a Catalunya.

Tiana, 16 de febrer de 2018

MN. JOSEP MARIA BOQUÉ I DALMAU, PVRE.

Morí en Crist el dia 16 de gener de 2018

Fill de Ramon i Maria, els seus pares el veieren néixer el 16/11/1920, a Tarragona, i el batejaren a la parròquia de la Santíssima Trinitat de la ciutat. De ben jovenet entrà al Seminari Menor Caputxí d'Igualada on hi estudià humanitats; després de la interrupció dels estudis per la guerra civil (1936-1939) pogué retornar als Caputxins i, va vestir l'habit el 7 d'abril de 1940 al convent caputxí d'Arenys de Mar. Finalitzat el noviciat emeté la professió temporal i, un temps més tard la solemne que s'esdevingué el 20 d'abril de 1944. Cursats els estudis de filosofia i teologia, fou ordenat diaca el 13/10/1946 i prevere el dia 01/12/1946.

Com a membre de la comunitat caputxina, ensenyà llatí al Seminari Menor Caputxí d'Igualada; també es dedicà a la predicació i al ministeri de confessor. L'any 1955 fou nomenat Vicepostulador de la Causa dels Màrtirs Caputxins de Catalunya (1936-939) treball que executà amb dedicació i competència. Residí en diversos convents (Igualada, Tarragona, Manresa i al Santuari de l'Ajuda, a Barcelona).

Per raons personals demanà sortir de l'Orde. Obtingué el decret d'exclaustració amb data de 14/09/1967 i Traslladat a l'Amèrica central, a Puerto Rico, entre altres estades, exercí el ministeri fins al seu retorn a Catalunya.

Arribat aquí novament s'incardinà a Tarragona on inicià el seu ministerial pastoral al servei de l'arxidiòcesi a la parròquia de Santa Maria d'Aguiló, i més endavant, a Sant Martí de Vilaverd i amb la capellania de les Monges mínimes de Sant Francesc de Paula de Valls (7/11/1989-10/11/1992). Des del 10/11/1992 a 31/7/1996, va ser rector de les Parròquies de Santa Maria de Querol i de Santa Maria Magdalena del Pont d'Armentera, així com capellà de Sant Jaume d'Esblada, tot a l'arxiprestat de l'Alt Camp. Les últimes etapes actives les visqué com adscrit a la parròquia de La Puríssima Sang de Reus (31/7/1996-19/7/2002) i (22/9/2008-26/2/2010) amb un intermedi de rector de la parròquia de Sant Pere del Rourell (19/7/2002-15/7/2008).

Ja jubilat del tot, els últims anys els visqué amb son germà Mn. Alfons a la Residència sacerdotal de Tarragona, fins que mort Mn. Alfons, es traslladà a residir a Reus on va traspasar el dia 16 de gener a l'edat de 97 anys. Que pugui veure acomplerta la promesa del Senyor : «*Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi i estarà on jo m'estic*» (Jn 12,26). Reposi en la Pau!

Les seves exèquies, presidides pel Sr. Arquebisbe, foren celebrades l'endemà, el dia 17 de gener, a la Prioral de Sant Pere Apòstol de Reus.

